

Шепота всред роднините нараства,
Ирина обръща към тях налятите си със съзвн. очи.
Всички я гледат враждебно.
Ирина се изправя и хуква навън.

х

Всрещ уличкия праг, за миг се мирна Ирина и пак потъва в него. Лицето ѝ е печално, уморено.

х

Пред колелзната врата на "Никотиана" е обрела малка група хора.

На тротуара, под лунната светлина татанее трупа на убит човек.
Приближава Ирина.

- Какво е това - пита с гдух глас тя присъстотствуващите.

- Какво! Не виждаш ли? Убит човек! - треснато ѝ отвърща възрастния мъж.

- Кой го убил - пита Ирина.

- Пазачите на склада - отвърща ѝ възрастния мъж.

- Защо?

- Искал да погнали всички на чорбалшиите! Анархист!

Ирина отминава с разгрозено лице и влиза в двора на склада.

ххх

Борис стои прав до ъгъла в кола на къщата при склада и си палива коняк.

Влиза Ирина.

- Как е майка ти? - пита я Борис като палива чапата с коняк.

Ирина поглежда рамене и уморено се отпуща на едно кресло.

- Ти вървеш през трупове! Не се ли ужасяваш от това? - тъжно проговаря Ирина.

- Бих искал да се отървеш от тази чувствителност, да заприличаш на мен, да станеш силна! - отвърща ѝ с резонаторски тон Борис.

- Ти силен ли си? - пита го с пуст глас Ирина.

- Животът и успехите ми го доказват!

Той си палива втора чапа коняк.

Ирина гледа замислено бутилката.

- А какво те кара да пием всяка вечер? - тихо и тъжно го пита тя - да бягам от съвестта си, когато трябва да ѝ дамеш сметка?

- Защо ми говориш това? - обръща се остро към нея Борис.

- Защото мога да повлиям надниците, да предотвратя отаглата, да спасиш живота на баба ми и на всички убити днес! - небуква ви запна с висок глас тя. След това тихо и тъжно добавя: - Ти си толкова богат!....